

Arrest

nr. 128 803 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 20 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de ongegrondheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A., A. R.R.Nr: xxxxxxxxxxxxxxx Geboren te Malgobek op 19/07/1966 +Echtgenote:

L., M. R.R.Nr: xxxxxxxxxxx Geboren te Grozny op 13/12/1984

+ Kinderen:

A., I. R.R.Nr: (xxxxxxxxxxxx Geboren te Malgobek op 17/07/2004 A., U. R.R.Nr: (xxxxxxxxxxxx Geboren te Malgobek op 03/06/2006 A., F. R.R.Nr: xxxxxxxxxxx Geboren te Gent op 22/02/2009 A., M. R.R.Nr: xxxxxxxxxxx Geboren te Gent op 30/10/2010

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-attaché (zie gesloten omslag dd. 12/02/2014), zij concludeerde dat:

'Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.'

'Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

Derhalve

1)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A. A. te willen overhandigen.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Tenslotte voeren zij de schending aan van de rechten van verdediging.

De verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissing ten onrechte niet wordt geantwoord op de nochtans zeer pertinente argumentatie die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie. In de bestreden beslissing wordt de argumentatie beperkt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt op 12 februari 2014. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn verslag geenszins enig standpunt ingenomen, maar heeft zich beperkt tot het stellen dat er

wel degelijk sprake is van bepaalde medische problemen, maar de medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Hij neemt geen standpunt in over de mate waarin de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, wat zeer belangrijk is. Hierdoor is er een manifeste schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat toch minstens door de ambtenaar-geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden is er geenszins duidelijkheid over de vraag of er geen sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van de verzoekende partij, te stellen dat er geen schending van artikel 3 EVRM aan de orde zou zijn. Minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van een terugkeer op de toestand van de verzoekende partij aangezien hierover geen uitspraak wordt gedaan. Daarom zijn ook de rechten van verdediging geschonden.

2.1.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de *‘beginselen van behoorlijk bestuur’* merkt de Raad op dat er verschillende beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.1.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.1.6. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

2.1.7. Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gegrond kan worden verklaard indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.12.2013.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

-Medisch getuigschrift de dato 08/12/2013 van dr. Sultigov M. Hepatitis B infectie. Behandeling opgestart.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene behandeld wordt voor een hepatitis B infectie. Het is aangewezen dat een behandeling met antivirale medicatie gecontinueerd wordt. Verder is het aangewezen dat de betrokkene periodiek op consultatie gaat bij een internist.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in de Russische Federatie:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS van 06/02/2014 met uniek referentienummer BMA-5241.

Alle faciliteiten voor een gespecialiseerde follow-up en behandeling zijn beschikbaar: internisten, huisartsen. Ook op vlak van medicatie zijn er ruim voldoende medicijnen ter behandeling van hepatitis B. Baraclude (entecavir) is beschikbaar.

Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in de Russische federatie:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Wat betreft de sociale zekerheid kunnen betrokkenen beroep doen op volgende uitkeringen: om in aanmerking te komen voor een werkloosheidsuitkering moet men 26 weken voltijds tewerkgesteld geweest zijn in het voorbije jaar. Daarnaast kunnen families beroep doen op kindergeld indien hun inkomen onder het regionale bestaansminimum valt.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland, het land waar hij ruim 41 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Rusland mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Rusland.

Conclusies:

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

2.1.8. Uit het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing blijkt dat de arts van de verwerende partij in casu op uitvoerige wijze is ingegaan op de door de eerste verzoekende partij verstrekte informatie: de arts onderzoekt de medische stukken en maakt melding van bronnen betreffende de medicatie, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekkingen en de aanwezigheid van de noodzakelijke specialist. Hij doet dit op basis van gespecificeerde en zeer concrete informatie. Deze informatie en vaststellingen vinden hun weerslag in het administratief dossier. De verzoekende partij vergenoegt zich er mee door middel van een algemeen betoog te stellen dat er geen onderzoek werd gedaan naar de gevolgen van de terugkeer op de pathologie doch de Raad wijst er op dat het onderzoek gevoerd door de ambtenaar-geneesheer net tot doel heeft de gevolgen van een terugkeer na te gaan, zodat de verzoekende partij niet anders kan voorhouden. In de mate dat verzoekers suggereren dat dat de ziekte-toestand zal verergeren bij terugkeer tonen zij dit geenszins op concrete wijze aan. De Raad wijst er daarenboven op dat het Europees Hof erop gewezen heeft dat de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Zoals uit de bespreking hoger blijkt, heeft de arts-adviseur alle door verzoekende partijen voorgelegde medische elementen in ogenschouw genomen en heeft hij na grondig onderzoek beslist dat de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft, voorhanden zijn in het herkomstland. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde voorts dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

2.1.9 De Raad benadrukt voorts dat eerste verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad alle relevante medische informatie over te maken aan de verwerende partij zodat, daargelaten de vraag of de rechten van verdediging in casu van toepassing zijn, zij in staat is geweest haar standpunt kenbaar te maken. Zoals blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur heeft deze de medische stavingsstukken in overweging genomen en geoordeeld dat de aandoening behandeld kan worden in het land van herkomst nu de behandeling aldaar beschikbaar en toegankelijk is.

2.1.10. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen betogen dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig, of volledig is, en zeker niet afdoende. De verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar algemene informatie inzake de beschikbaarheid van zorgen en opvolging in het land van herkomst en een algemene informatienota Toegankelijkheid voor wat betreft de Russische Federatie in het algemeen. Zelfs in deze algemene nota wordt erkend dat het één en ander geenszins zo rooskleurig is als voorgesteld wordt. De verzoekende partijen zijn afkomstig uit Tsjetsjenië, en zij zijn van Noordkaukasische origine, waarbij dient vastgesteld te worden dat er geen enkele concrete informatie wordt gegeven inzake de situatie in Tsjetsjenië en ook niet inzake de situatie van personen afkomstig uit Tsjetsjenië. De verzoekende partijen stellen verder dat dit ook zeer begrijpelijk is aangezien de situatie er nog erger is dan in de Russische Federatie in het algemeen, en er geen sprake is van beschikbare of nog toegankelijke gezondheidszorg daar. Een algemene verwijzing naar algemene bronnen over de algemene toestand in de Russische Federatie in het algemeen kan geenszins enige voldoende motivering zijn voor een beweerdelijke mogelijkheid tot terugkeer. Het is algemeen bekend dat de gezondheidszorg in de Russische Federatie van zeer slechte kwaliteit is, en deze in Tsjetsjenië is nog slechter. Er is ten onrechte geen specifiek onderzoek gedaan naar de situatie in Tsjetsjenië enerzijds en de situatie van personen van Tsjetsjeense origine anderzijds, waarbij dient opgemerkt dat beide elementen cruciaal zijn voor een afdoend onderzoek. De verzoekende partijen herhalen dat geen standpunt werd ingenomen inzake de evolutie van de pathologie na terugkeer, en dat het van essentieel belang is te weten welke gevolgen de terugkeer zal hebben op de pathologie, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden dat de schending van artikel 3 EVRM al dan niet dient te worden beoordeeld.

De verzoekende partijen stellen dat alles berust op vage en blote beweringen. Zij betogen *“dat er wel behandeling zal zijn, en dat deze wel toegankelijk zal zijn, doch zonder evenwel enig concreet behandelingsvoorstel (door wie, waar, wanneer?)”*. Er is dan ook geen afdoende motivering waarom de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen zou moeten afwijzen.

2.2.2 De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98 937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en bespreken, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

2.2.3. Naast de vaststelling dat eerste verzoekende partij, om wiens medische situatie het gaat, blijkens het administratief dossier geenszins afkomstig is van Tsjetsjenië, maar wel van Ingoesjetië en dat zij aldaar ook met haar gezin verbleef, en om die reden alleen al het ganse betoog feitelijke grondslag mist, dient vastgesteld dat zij hun beschouwingen beperken tot loutere beweringen, waarmee zij niet weerleggen dat de noodzakelijke medische zorgen aanwezig zijn in hun land van herkomst, hetgeen een – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen suggereren – onderbouwde beoordeling is gemaakt door de arts-adviseur. Daarnaast verliezen verzoekende partijen uit het oog dat de arts-adviseur er zich niet van dient te vergewissen dat het kwaliteitsniveau dezelfde is als in België. Zoals hoger reeds gesteld waarborgt artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50). Verzoekende partijen brengen tevens geen concrete informatie aan die aantoonst dat de situatie in het herkomstland dermate is dat zij thans een reëel risico lopen voor hun leven of fysieke integriteit. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet

geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoekende partijen maken een schending van artikel 3 EVRM op dit punt dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partijen maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging.

De verzoekende partijen betogen dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Deze schendingen zijn divers van aard: illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, ... Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie zoals weergegeven in artikel 1 van deze Conventie, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal gemaskerde mannen zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit wordt teruggevonden. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar een algemene toestand in Rusland.

2.3.2. De Raad merkt, naast de vaststelling dat de bestreden beslissing in casu geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, maar wel een beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op dat blijkens het administratief dossier eerste verzoekende partij, om wiens medische situatie het gaat, niet afkomstig is van Tsjetsjenië zodat hun betoog alleen al om die reden volledige grondslag mist. Hieruit kan worden afgeleid dat het derde middel derhalve onontvankelijk is.

2.4.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging, en het fair-play beginsel.

De verzoekende partijen betogen dat in casu enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. In plaats van een behandeling te ontvangen in het land van herkomst, zullen de verzoekende partijen terecht komen in een situatie van aanslagen, terreur, en een totaal gebrek aan werkelijke behandeling. Deze is nochtans nodig, zoals ook door de ambtenaar-geneesheer wordt erkend. Er zal een manifeste schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Door de verwerende partij dient dus te worden overgegaan tot een onderzoek van alle relevante elementen. Meer bepaald dient de verwerende partij zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partijen geen enkel risico lopen op een mensonterende behandeling bij terugkeer.

De verzoekende partijen voegen hieraan toe dat zij geen toegang hebben tot het internet en de bronnen die vermeld worden in de bestreden beslissing. Het louter verwijzen naar websites en informatie SOS International kan in casu geenszins volstaan in die zin dat de verzoekende partij lijdt aan Hepatitis C en niet kan verwacht worden dat zij zich in dergelijke slechte medische toestand nog eens honderden kilometers gaat verplaatsen, en waarbij er veel te weinig medische zorgen zijn voor veel te veel mensen, en hierbij nog rekening moet gehouden worden met de Tsjetsjeense origine van de verzoekende partij waardoor hij overal achteraan komt te staan in Rusland. Zomaar stellen dat er wel medische zorgen zijn zonder rekening te houden met afstanden, wachttijden, origine, dringendheid van de zorg, en zich beperken tot het louter verwijzen naar algemene info is volledig uit den boze. Het is opvallend dat de rol

van de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot het citeren van andere bronnen waarbij het advies eerder een juridische en algemene inhoud heeft dan een concrete medische inhoud.

Destijds werden strafonderzoeken opgestart tegen artsen die attesten afleverden zonder grondig de patiënten te onderzoeken. Hierbij rijst de vraag of mutatis mutandis eigenlijk niet hetzelfde aan de orde is, met name dat attesten op bestelling worden afgeleverd met algemene motivering die nog weinig te maken hebben met enig concreet onderzoek.

2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen nalaten om op enige concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de rechten van verdediging of het fair-play beginsel schendt. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Verder mist het betoog van de verzoekende partijen volledig feitelijke grondslag waar zij stellen dat *“in casu enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan”*. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verzoekende partijen in casu afkomstig zijn van Ingoesjetï. Voorts kan de Raad opnieuw volstaan met op te merken dat zij hun loutere beweringen op geen enkele concrete wijze aannemelijk maken.

Waar verzoekende partijen betogen dat zij geen toegang hebben tot de informatie waarop de bestreden beslissing zich baseert, wijst de Raad erop dat deze informatie zich in het administratief dossier bevindt en dat verzoekende partijen, via de regels van openbaarheid van bestuur, inzage hadden kunnen vragen in dit administratief dossier. Met hun vage, blote, en niet geconcretiseerde beschouwingen dat eerste verzoekende partij zich honderden km's zal moeten verplaatsen en er veel te weinig medische zorgen zijn voor veel te veel mensen, toont eerste verzoekende partij geenszins aan dat zij zal verstoken blijven van de benodigde medische zorgen. Verzoekende partijen weerleggen op geen enkele onderbouwde en concrete wijze het oordeel van de arts-adviseur dat de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partijen nog menen dat de arts-adviseur eerste verzoekende partij had moeten onderzoeken, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer *“zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)”*. De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van eerste verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op het voorgelegde medische verslag van de behandelende arts. Verzoekende partijen betwisten niet de door de ambtenaar-geneesheer vastgestelde medische problematiek. Verzoekende partijen zijn het oneens met de conclusie maar maken hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

De verzoekende partijen maken de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER